

DAVID MARCHAND & GUILLAUME PRÉVOT • FRÉDÉRIC RÉBÉNA

Köprü Altındaki Adam

Okumayı Seviyorum 2

Okumayı

erdem
çocuk

Köprü Altındaki Adam

Leo okula giderken Pont-Nof adlı tarihî köprü'nün altından geçmek zorundadır. Fakat son zamanlarda köprü altından korkarak geçmektedir. Nedeni ise köprü altında yatan karmakarışık sakallı ve pis saçlı adamdır. Bir sabah köprü altından geçerken ayağı takılır ve çantası yere düşer. Leo korkuya kapılır, bütün eşyalarını orada bırakarak ardına bakmadan kaçar.

ISBN: 978-605-349-045-6

9 786053 490456

www.secdiyayinlari.com

₺ 4,00

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin 5. maddesinin ikinci fıkrası çerçevesinde bandrol taşıması zorunlu değildir.

KÖPRÜ ALTINDAKİ ADAM

Okumayı Seviyorum II-4
ISBN: 978-605-349-045-6

Özgün Adı: Leo et l'homme du pont
Yazan: David Marchand & Guillaume Prévôt
Resimleyen: Frédéric Rébéna
Çeviren: Egemen Demircioğlu
Editör: Melike Günyüz

© Bayard Editions, 2011
© Sedir Yayınları, 2012
© Egemen Demircioğlu, 2013

Türkçe Yayın Hakları Kalem Ajans aracılığıyla satın alınmıştır.

1. Baskı: Eylül 2013 (3000 adet)

Baskı: İklim Ofset Etiket ve Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.
Defterdar Mah. Arpacı Hayrettin Sok. No: 21
Eyüp/İstanbul T: 0212 613 40 41
Matbaa Sertifika Numarası: 22398

SEDİR YAYINLARI A.Ş.

İkitelli OSB, Mutsan San. Sit. 9. Blok, No: 44-46
34490 Başakşehir/İstanbul

T: 0212 486 34 00 F: 0212 486 34 01

bilgi@sediryayinlari.com www.sediryayinlari.com

Yayıncı Sertifika Numarası: 26483

Köprü Altındaki Adam

yazan
David Marchand &
Guillaume Prévôt

resimleyen
Frédéric Rébena

çeviren
Egemen Demircioğlu

erdem
çocuk

Korkutucu Bir Karşılaşma

– Geç kalacaksın Leo!

Annesi, sokak kapısının önünde dikilmiş Leo'yu bekliyordu. Elinde Leo'nun montu ve okul çantası vardı.

– Biraz acele eder misin lütfen? Portman-to mu sandın beni?

Leo çabucak son reçelli ekmeğini yuttu, banyoda dilinin üzerine azıcık diş macunu sürüp annesinin yanına koştu.

– Diş kontrolü, dedi annesi tatlı tatlı gülümseyerek.

Leo montunu giymiş, çantasını eline almıştı. Ağzını kocaman açıp bütün gücüyle üfledi:

– Aferin, on üzerinden on. Haydi okula şimdi, güzel oğlum, dedi annesi ve şefkatle ekledi:

– İyi dersler canım.

Leo okula doğru koşarak giderken bir yandan da gülümsüyordu.

Bu diş macunu numarası hep tutuyordu. Leo dişlerini fırçalamayı hiç sevmiyor. Ama artık büyüdü. Büyüyünce de yeni an-

garyalar çıkıyor ortaya. Onlardan kaçmak zor. Dişini fırçalayacak, sofrayı toplayacak, yatağını yapacak...

Neyse ki büyümenin iyi tarafları da var. Mesela, Leo artık sabahları okula -niha-yet!- tek başına gidebiliyor. Akşamları yine annesi alıyor onu okuldan.

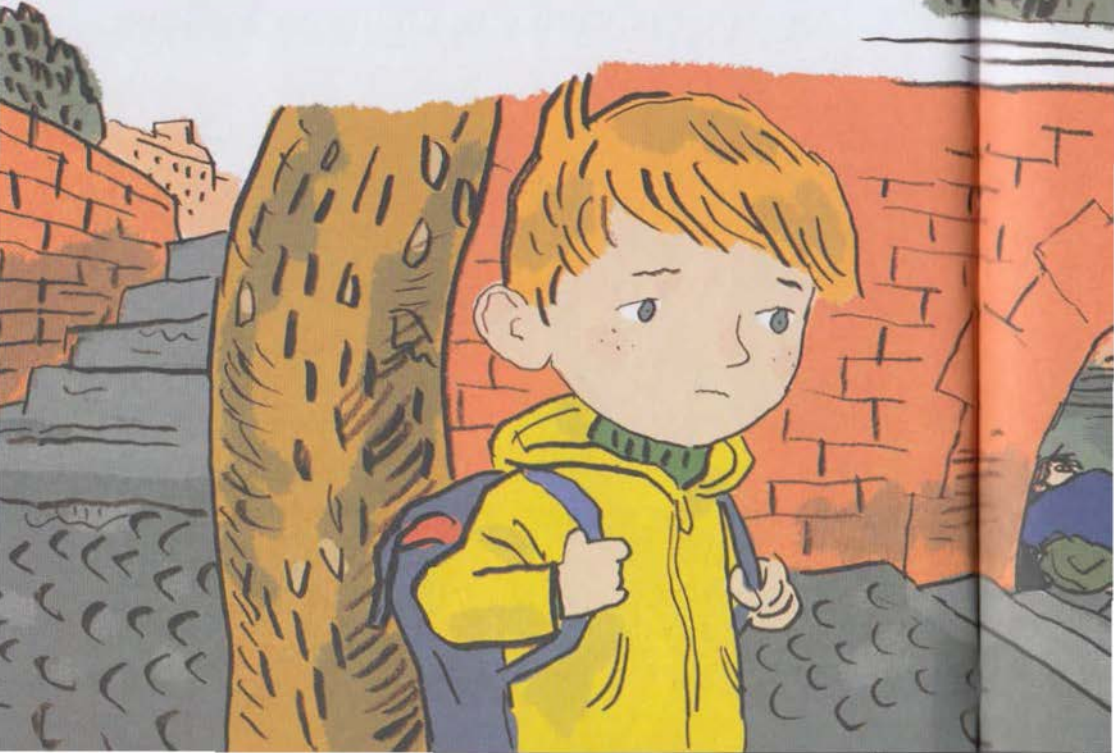
Yol o kadar uzun değil. Önce Jenin Sokak var. Fırına kadar o caddeden yürümek lazım. Leo bazen orada durup Simon Hanım'ın pastalarına bakar. Ama o sabah oyalanacak vakti yok. Okula geç kalacak!

Jenin Sokak'tan sonra Son-Jak Sokağı var. Ondan sonra Tunis rıhtımına vardığınızda sola dönmeniz gerekiyor. İşte tam oraya geldiğinde Leo bir an duruyor.

Okul, rıhtımın öbür ucunda. Ama oraya gitmek için Pont-Nof adlı tarihî köprünün altından geçmek gerek. Gel gelelim, birkaç gündür, adamın biri o köprünün altında geceliyor. Mavi bir uyku tulumunun içinde uyuyor. Evsiz insanlardan biri bu adam. Karmakarışık sakalı, pis saçlarıyla korkunç

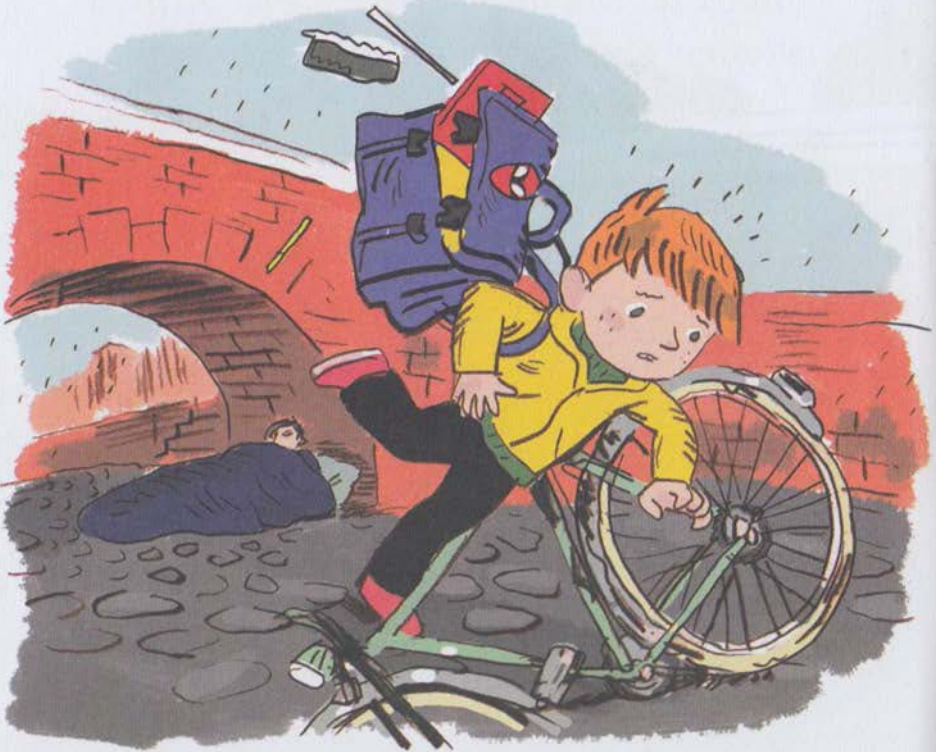
bir görünüşü var... Leo itiraf edemiyor ama ondan korkuyor. Çok korkuyor hem de.

Rıhtımdan baktığında Leo adamın yine orada olduğunu görüyor. Tam köprü altının girişinde, kıvrılmış uyuyor. Leo derin bir nefes alıyor. Geri dönmesine imkân yok. Adı korkağa çıkar yoksa. Daha da kötüsü, bebek derler ona! İnsan büyüyünce hâliyle daha cesur oluyor. Öyle olması gerek yani.

Leo, telaşla, koşar adım kp rnnn altından geçiyor. Kalbi kt kt atıyor. Ggsnde sanki davul alınıyor. Kp r altında yatan korkunç adamla yüz yüze gelmemek için hep önüne bakarak yürüyor. Kendini buna o kadar kaptırmiş ki kp r altının çıkışındaki eski bisikleti görmüyor ve boylu boyunca yere seriliyor.

– Ayy!!!

Canı yanmadı ama çantası ve bütün eşyaları yerlere saçıldı! Matematik kitabı, kalem kutusu, cetveli, ödev defteri...

Leo dökülen eşyalarını toplamaya hazırlanırken birden arkasından bir kükreme duyuyor. Köprü altındaki adamın sesi, yankılanma yüzünden gök gürültüsü gibi çıkıyor:

– Dur sana yardım edeyim!

Ama Leo o kadar korkmuş ki adamın söylediğini “Dur, seni öldüreceğim.” gibi anlıyor.

Leo dönüp bakıyor. Adamın yerinden kalktığını görünce kalbi fırlayacakmış gibi oluyor. Korkuyla bir çığlık atıyor ve tabana kuvvet okula doğru koşmaya başlıyor. Hiç arkasına bakmadan çantasını ve bütün eşyalarını orada bırakarak...

Okulun Önünde

Okulun bahçe kapısında, Leo'nun öğretmeni Mösyö Polinel geç kalanları bekliyor. Yanında birkaç öğrenci velisi de var. Ders başlayana kadar aralarında konuşuyorlar. Leo koşarak yanlarından geçerken velilerden biri bağıyor:

– Leo, dur! Ne oldu?

Leo başını çeviriyor. Bu, en iyi arkadaşı Artur'un babası.

Mösyö Polinel de meraklanıyor:

– Neyin var, Leo, diye soruyor. Pek iyi görünmüyorsun. Çantan nerede?

Leo duruyor ve anlatmaya çalışıyor ama büyükler söylediklerinden hiçbir şey anlamıyorlar. Mösyö Polinel ısrar ediyor:

– Dinle Leo, şimdi lütfen sakın olup bana ne oldu...

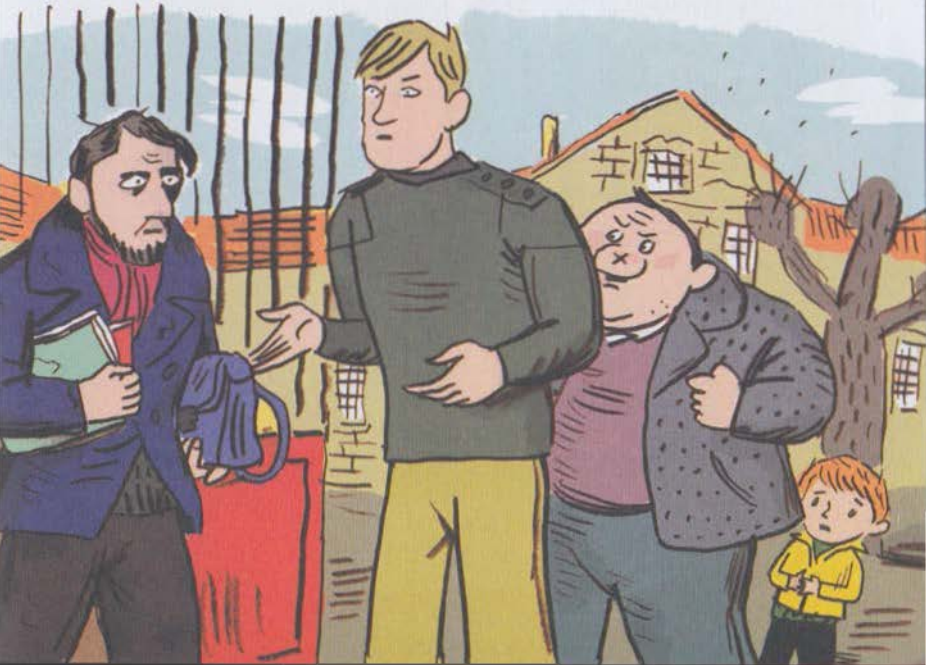
Öğretmen cümlesini yarıda kesiyor. Leo dönüp baktığında Pont-Nof'taki evsiz adamın yaklaşmakta olduğunu görüyor. Ada-

mın sağ kolunun altında Leo'nun kitapları, defterleri sol kolunun altında da çantası var.

Mösyö Polinel o tarafa doğru ilerleyip adamı karşılıyor. Artur'un babası da peşinden gidiyor.

– Ne olduğunu anlatır mısınız lütfen? Bu ocuđun eşyaları sizde ne arıyor?

Artur'un babası, adamın cevap vermesini beklemeden Leo'nun kitaplarını ve çantasını alıyor. Köprüdeki adam, gözlerini koca koca açmış bakıyor. O kalın sesi artık pek titrek çıkıyor:

–Şey... yani ben... sadece, diye kekeliyor.

O sırada zil çalıyor ve Artur'un babası evsizin sözünü kesiyor:

– Kitapları getirdiğiniz için teşekkür ederiz ama şimdi gitseniz iyi olur. Bakın çocuğu korkutuyorsunuz!

Aslında, adamı böyle karşısında ayakta, lime lime olmuş elbiseler içinde, ezilip büzülür hâlde gördükten sonra Leo ondan artık pek korkmuyor. "O incecik uyku tu-

lumunun onu ısıtmasına imkân yok” diye düşünüyor. Geceleri çok üşüyordur muhakkak. Evsiz adamın boynu bükük Pont-Nof’a doğru uzaklaşmasını izliyor.

Acaba gerçekten “Dur, seni öldürecek” mi demişti köprünün altında? Leo artık pek emin değil. Galiba “Dur, sana yardım edeyim.” demişti.

Öğretmen endişeli görünüyor. Tekrar çocuğa dönüyor:

– Leo, haydi sen sınıfa çık. Ben birazdan geleceğim. Bu akşam da annene telefon edeceğim. Ona bu olayı anlatmak zorundayım.

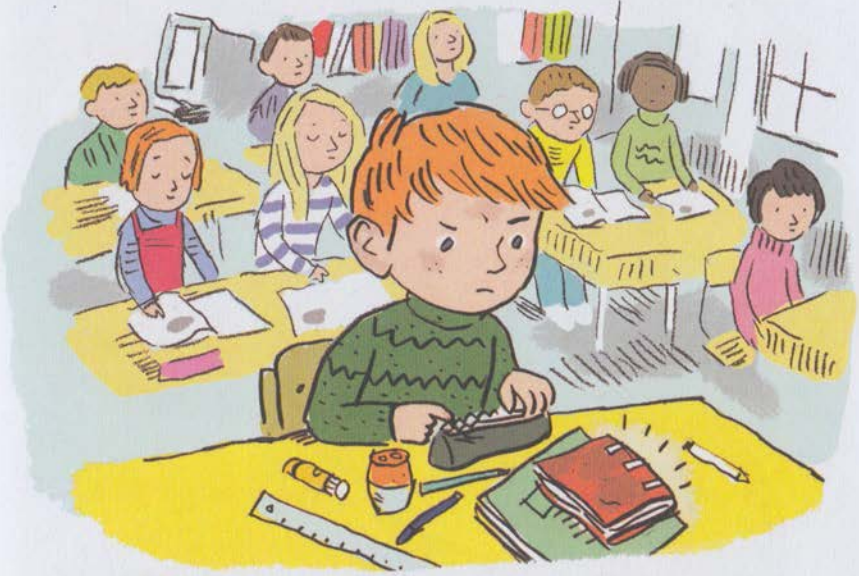
Çocuk okul binasına doğru yürürken, öğretmen arkasından sesleniyor:

– Leo, kitaplarını unuttun!

Leo kitaplarını alıyor ve koşarak sınıfa atıyor kendini. Çabucak eşyalarını kontrol

ediyor, eksik olan bir şey var mı diye. Matematik defteri, ödev defteri, kalem kutusu...

Eksik bir şey yok. Ama birden, tanıdık eşyaların arasında, deri kaplı, eskimiş bir defter görüyor. Bir ajanda bu. Leo hemen ajandanın nereden geldiğini anlıyor: evsiz adam onu Leo'nun kitaplarıyla birlikte kolunun altında tutuyordu. Herhâlde Artur'un babası Leo'nun eşyalarıyla beraber onu da almıştı.

Tam ajandayı açacakken Artur birden arkasında bitiyor. Kutudan fırlayan oyuncaklar gibi.

– Bu, diye bağıyor.

Leo sıçıyor! Bir günde bu kadar heyecan fazla doğrusu!

– Rahat bırak beni...

– Ne o elindeki? Neymiş o, bakayım?

– Hiç, diye cevap veriyor Leo, ajandayı çantasına saklayarak.

– Ooo, sır öyle mi, diye bağılıyor Artur. Pek hoşuna gidiyor bu olay.

Evet, sır tabii... Ama o sabah, Leo'nun kimseyle uğraşacak hâli yok. Şimdi düşündüğü tek şey var: Eğer öğretmen annesine olan biteni anlatacak olursa Leo bir daha okula kendi başına gelemeyecek. "Anne-siyle gelen çocuk" olacak gene. İşte buna dayanamaz!

Ajanda

Leo okul çıkışında annesini beklerken âdeta midesine kramplar giriyor. Her şeyi anlatacak öğretmen annesine. Bu kesin. Ve annesi de onu bir daha okula yalnız göndermeyecek. Rezil olacak Leo herkese. Okula bisikletle gelmesine izin verilen Martin'e. Otobüsle gelen Clot'a.

– Leo!

Yolun karşı tarafında, annesi ona kocaman hareketlerle işaret ediyor. Leo aceleyle onun yanına gidiyor, onu kolundan çekiştirerek arabaya doğru sürüklüyor. Aman Mösyö Polinel görmesin annesini!

– Bu akşam eve dönmek için pek sabırsızlanıyorsun, diyor annesi. Her şey yolunda gitti mi okulda?

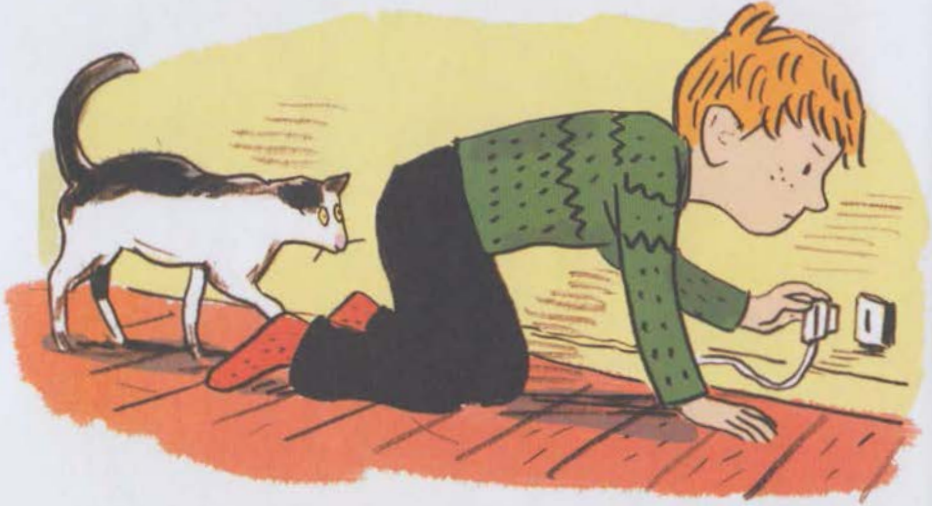
– Her zamanki şeyler, diye yalan söylüyor Leo.

Matematik sınavından geçtiğini, futbol maçını kazandıklarını anlatıyor.

Eve döndüklerinde, çaktırmadan telefonun yanına gidiyor. Dizlerinin üzerine çökerek telefonun fişini çekiyor! Mösyö Polinel bu akşam annesiyle konuşamayacak!

– Leo! Ne yapıyorsun sen orada, dizlerinin üzerinde?

– Ben mi? Hiç!

– Hadi, git ödevlerini yap tatlım!

Leo arkasını gözleyerek yavaş adımlarla odasına gidiyor. Oh çok şükür! Annesi

salona dönüyor. Telefonun fişten çekili olduğunu görmedi.

İçi rahatlayan Leo, ödevlerini yapmaya koyuluyor. Kitap ve defterlerini çantasından çıkarıyor.

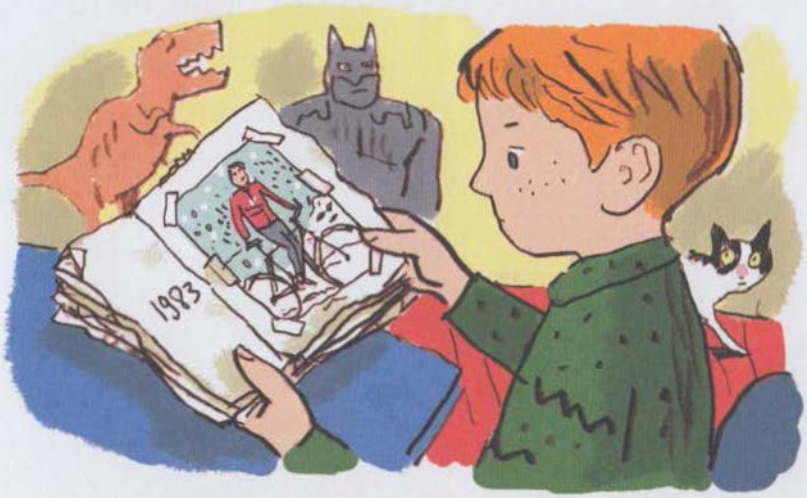
– Ajanda!

Hır gür arasında tamamen unutmuştu ajandayı. Bir an ajandanın deriden yapılmış kalın kapağını inceliyor. Anneanne ellerine benziyor tıpkı. Sıcak ve biraz buruşuk. Lekeli de. Çok kullanıldığı için.

Leo ajandayı açıyor.

İçi el yazısıyla doldurulmuş. Birinci sayfada, solda 1983 yazılı. Sağda, eski bir fotoğraf var. Karda bisiklete binen genç bir adam görülüyor resimde. Köprü altındaki evsizede benziyor bu genç adam!

Birkaç sayfa ileride, yıl değişiyor: 1985. Leo iki tane eski uçak bileti ve baştan sona mavi mürekkeple yazılmış küçücük yazılarla dolu sayfalar görüyor. Yazıları okumaya çalışıyor: Kanada'ya döndük. Burada havalar soğumaya başlamış bile...

Biraz daha ileride, büyük bir kurutulmuş yaprak var. Yaprak rengârenk: Kırmızı, sarı, yeşil... Leo hayatında hiç bu kadar çok rengi tek bir yaprağın üzerinde görmedi. Leo meraklanıyor. Son sayfaya atlıyor: sene 2009. Bu sayfa biraz yıpranmış. Ama Leo, elle yapılmış büyük bir resimde Pont-Nof Köprüsü'nü tanıyor.

– Leo? Ödevler bitiyor mu oğlum?

Leo sığıyor. Annesi aniden odaya dalıyor! Açık duran ajandayı ve resmi görünce işkilleniyor:

– A a... Nerden çıktı bu?

Annesi bu işten hiç memnun olmamışa benziyor.

– Etraftan çer çöp toplama böyle!

Bugün hakikaten uğursuz bir gün. Leo herkesin üzerine gelmesinden bıktı artık.

Annesi ajandayı Leo'nun ellerinden çeki alıyor:

– Hop, doğru çöpe gidiyor bu!

Leo kızıyor:

– Anne, o benim ama!

İtirazı işe yaramıyor. Annesi başını olmaz anlamında sallıyor ve elinde ajandayla oradan uzaklaşıyor.

Hâlbuki Leo o deri defterin önemli olduğundan emin! Sinirden çantasını tekme-liyor.

Yüreği daralarak tekrar sandalyesine oturuyor ve yine evsiz adamı düşünüyor. Bu kadar ürkütücü bir insanın nasıl böyle bir defteri olabilir ki?

Köprünün Altında

– Haydi, acele et Leo, diye sesleniyor annesi mutfaktan, bir yandan sahanda yumurta pişirirken.

Ama o sabah Leo'nun pek iştahı yok. Endişeli! Ya evsiz adam ajandasının Leo'da olduğunu anlamışsa? Ajandasını kaybettiği için sinirlenmiş olmalı! Üstelik Leo'nun ajandayı ona iade etme şansı da yok artık.

Leo, içi almadığı hâlde kahvaltısını zorla yutuyor. Hiç âdeti değildir ama bu sefer doğru dürüst fırçalıyor dişlerini. Ve okulun yolunu tutuyor.

Leo o kadar kaygılı ki fırının önünde durup pastalara bakmak bile aklına gelmiyor. Yoluna devam ediyor ve biraz sonra Pont-Nof Köprüsü'ne varıyor. İlerlemekte tereddüt ediyor. Evsiz adama ne diyecek şimdi?

Köprünün altında, adam, uyku tulumuna sarınmış, hiç kıpırdamadan yatıyor. Leo, bulunduğu yerden adamın yüzünü göremiyor.

Çocuk bütün cesaretini toplayarak ileri atılıyor. Köprünün altından geçerken korkudan titriyor. Çıt yok! Ne olacak şimdi acaba? Leo ilerliyor ve hiçbir şey olmuyor!

Kendini köprü altının öbür ucunda buluyor. Evsiz adam hep aynı yerde. Çocuk onu bir süre gözlemliyor. Uyku tulumunun içinde, kıvrılmış yatıyor.

Leo havanın soğuk olduğunu düşünüyor. Kendi üzerindeki kışlık montu düşünüyor. Annesinin o sabah hazırladığı sahadan yumurtayı düşünüyor. Hâlâ midesinde yumurtalar, sıcacık. Ve sokağın taşlarını düşünüyor. Ayaklarının altında, sert ve soğuk.

Leo bütün bunları düşünürken evsiz adam gözlerini kaldırıp ona bakıyor. Leo, bu mavi gözlerde adamın aklından geçenleri okuyor âdeta. Kendini köprü altında yapayalnız hissediyor adam...

Her Şeyi Anlatma Zamanı

Sınıfta, Mösyö Polinel, Leo'ya bir garip bakıyor. Ona soruyor:

– Bu sabah gene yayan mı geldin?

Leo başıyla evet diyor.

– Peki... Bir şey olmadı değil mi?

– Yok. Bir şey olmadı, diye cevap veriyor çocuk.

Öğretmen başını sallıyor. Pek inanmış görünmüyor.

– Tamam o zaman, diyor.

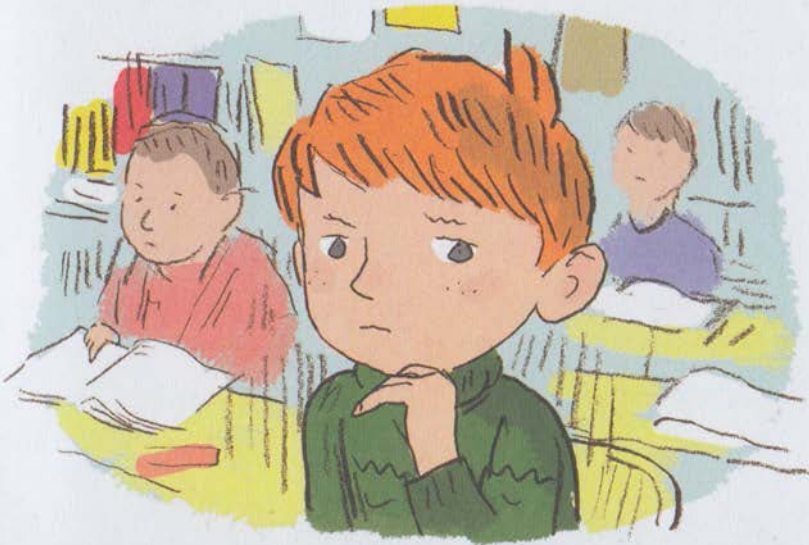
Leo inşallah öğretmen anneme bundan bahsetmez diye düşünüyor. Bir de onunla uğraşacak hâli yok şimdi!

Çocuk, evsiz adamın o sabah ona bakışını düşünüyor. Adamın ajandasını kay-

bettiği için üzgün olduğundan emin. Leo kendini suçlu hissediyor. Hepsi onun kabahati. O ödleklik edip kaçacağına sakın sakın dursaydı bütün bunlar olmayacaktı!

Onun için Leo önemli bir karar alıyor. Madem bütün bu olanlar onun kabahati, o zaman yaptığı aptallığı telafi etmek de ona düşüyor. O akşam, eve dönmeden önce, apartmanın çöp konteynırında ajandayı arayacak! Eğer annesi onu çöpe attıysa ajanda muhakkak hâlâ oradadır. Ajandayı bulur bulmaz da koşup onu evsiz adama iade edecek.

Paydos zili çaldıktan sonra Leo çabucak

annesinin yanına gidiyor. Mösyo Polinel'in arkasından geldiğini görmüyor. Aniden Leo onun sesini duyuyor:

- Hanımefendi! Bir dakika konuşabilir miyiz acaba?

Leo hızla dönüyor. Öğretmeni onlara doğru geliyor. Felaket! Öğretmen her şeyi annesine anlatacak. Evsiz adamın çantasını okula getirmesini, Leo'nun çılgın gibi koşmasını... Ve annesi bir daha onun okula yalnız gitmesine izin vermeyecek. Ve Leo ajandayı evsiz adama hiçbir zaman iade edemeyecek!

– Leo, sen beni arabada bekler misin canım?

Leo, istemeye istemeye annesinin dediğini yapıyor. Arabadan iki yetişkinin konuşmalarını izliyor. Mösyö Polinel heyecanlı heyecanlı bir şeyler anlatıyor. Annesi hiç konuşmuyor. Leo, öğretmenin ne dediğini duymuyor. Sadece, annesinin yüzünün endişeli olduğunu görüyor.

Sonunda, Leo'nun annesi Mösyö Polinel'e teşekkür edip arabaya yöneliyor.

Dönüş yolunda hiç konuşmuyorlar. Eve varır varmaz annesi soruyor:

- Şu ajanda. Köprü altındaki berduşundu değil mi?

- E... evet... diye kem küm ediyor Leo. Annesi sinirli:

- Bu olayı bana anlatman gerekirdi Leo! Önemli bir şey bu.

Çocuk başını eğiyor. Annesi devam ediyor:

- Dinle. Böyle şeyleri benden gizlemem lazım. Yoksa bir daha sana güvenemem. Anlıyor musun?

Leo anladım anlamında başını sallıyor. Annesi iç çekiyor ve daha sakin bir sesle ekliyor:

- Köprünün altından kendi başına geçmene izin vermeli miyim sence? Ne dersin Leo?

- Bilmiyorum...

Bu sefer çocuk anlatmaya başlıyor olanları annesine. Evsiz adamın kitaplarını okula getirişini, okulun önünde Artur'un babasının yaptıklarını...

- Ben ondan korktum... Köprünün altında. Çok korkunç bir yüzü var, diye sözlerini tamamlıyor Leo.

Annesinin yüzünde üzgün bir gülümseme beliriyor. Oğluna, köprü altında yatanla-

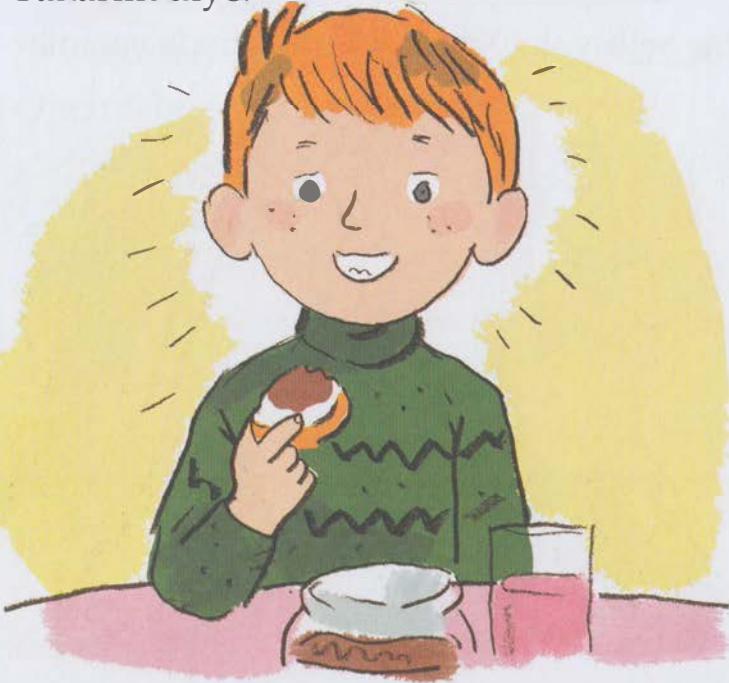
rın başlarına kötü bir şeyler gelmiş insanlar olduklarını, o yüzden sokakta kaldıklarını anlatıyor. Bu insanların çoğu zaman biriyle konuşmaya ihtiyaç duyduklarını çünkü kendilerini yalnız hissettiklerini söylüyor.

Leo biraz anlıyor. O zaman ajanda aklına geliyor.

- Ya defter, anne... Attın mı onu?

Annesi bir an düşünüyor:

- Hayır. Onu eski büfenin çekmecesine koydum. Ne olduğunu anlamak için sonra bakarım diye.

Leo'nun yüzü aydınlanıyor:

- Gidip alacağım onu oradan!

Ajanda gerçekten orada. Çekmecenin dibinde. Leo elini deri kapağın üzerinden geçiriyor ve kararını açıklıyor:

- Onu köprü altındaki adama geri vermek lazım.

- Ben de geleyim mi seninle, diye soruyor annesi.

- Yok. Kendim yapabilirim, diye cevap veriyor Leo.

Leo, içinin cesaretle dolduğunu hissediyor! Tabi ki kendi yapabilir. Emin bundan.

Leo Görevini Yerine Getiriyor

Leo usulca Pont-Nof Köprüsü'ne yaklaşıyor. Okul çantası sırtında. Hazırladığı cümleyi bir kere daha içinden tekrarlıyor. Sonra, çekine çekine, mavi uyku tulumuna doğru ilerliyor.

Biraz tereddüt ettikten sonra sesleniyor:

– Affedersiniz.

Uyku tulumu kımıldıyor. Adamın yüzü ortaya çıkıyor. Leo, cesaretini kaybetmeden, bir solukta cümlesini söylüyor:

– Ben-bir-defter-buldum-galiba-o-sizin-onu-geri-vermeye-geldim.

Evsiz adam hiçbir tepki göstermiyor.
Şaşkın şaşkın çocuğa bakıyor.

Bunun üzerine, Leo tekrar ediyor ama
bu sefer daha yavaş:

- Defteriniz bende... Galiba bu sizin def-
teriniz. Öyle değil mi?

Leo'nun okul çantasından ajandayı çı-
kardığını görünce adamın o korkunç yüzü
aniden değişiyor. Ajandayı çocuğun elinden
alıyor. Kalın sesi köprü'nün altında heye-
canla yankılanıyor:

- Defterim!.. Çok teşekkür ederim!

Adam yerinden doğruluyor ve iki elini defterin üzerine koyuyor. Sanki küçük defterinin gerçekten orada olduğundan emin olmak istiyor.

Leo, çekinerek ona soruyor:

– Bunu muhakkak size geri getirmem gerekir diye düşündüm. Çünkü o önemli bir şey, öyle değil mi?

Adam, sanki onu ilk defa görüyormuş gibi bakıyor çocuğa:

– Önemli? U... ufak tefek şeyler var içinde.... Ama benim için anlamı olan şeyler. Resimler, hikâyeler. Bazen bugünüme, sokaktaki hayatıma ait şeyler; bazen geçmişi-

me... Hatıralar. İnsanı sıcak tutan hatıralar.
Evet, bu doğru. Bu defter beni ısıtır.

Leo sormaktan kendini alamıyor:

– Şu fotoğrafta, karda bisiklete binen
sizsiniz değil mi?

Adamın yüzünde koca bir gülümseme
beliriyor:

– Evet. Uzun zaman önce çekildi bu re-
sim. 1983 Kasım'ında.

Adam, bir yandan Leo'ya Kanada mace-
rasını anlatırken bir yandan da parmağıyla

defterdeki bazı sayfaları gösteriyor. İkisi birlikte eski fotoğraflara ve elle yapılmış resimlere bakıyorlar.

Leo, fotoğraflardan birinde adamı başında bir sincapla görünce kahkahayla gülüyor:

– İnanılmaz bir şey, diyor.

– Evet, gerçekten de öyle, diye onaylıyor adam, gülümseyerek. Bu hayvan hakkında

sana birçok hikâye anlatabilirim aslında.
Ama sen okula geç kalmıyor musun?

Leo ayağa fırlıyor.

– Hay Allah! Doğru söylüyorsunuz! Benim hemen gitmem lazım.

Leo okula doğru koşmaya hazırlanıyor ama birden fikir değiştiriyor. Dönüyor, elini uzatıyor ve Pont-Nof Köprüsü'nün altında adamın elini sıkıyor.

David Marchand ve Guillaume Prévôt

İki yazar okul yıllarında tanıştılar. O zamandan beri birlikte çok sayıda hikâye yazdılar. İki kişi hikâye yazmak hiç de kolay değil! İki kafadar, uzun süre bunu başarmanın bir yolunu aradılar. Önce, Guillaume sesli harfleri, David de sessiz harfleri yazsın diye düşündüler. Ama David hemen mızıkçılık etti; o zaman ben daha çok harf yazıyorum diye. Bunun üzerine başka bir yöntem denediler: David cümlelerin ilk yarısını, Guillaume da ikinci yarısını yazacaktı. Biraz böyle çalıştılar. Mesela, David "Kötü cadı süpürgesine atladı" diye cümleye başlıyor, Guillaume da "ve çabucak emniyet kemerini taktı" diye cümleyi bitiriyordu. Tabi o zaman hikâyeler biraz garip oluyordu. Onun için, saatlerce tartıştılar, milyonlarca bardak çay içtiler, zaman zaman hedefe ok atmaca oynadılar. Ve sonunda mucize gerçekleşti. Beraber kitap yazmayı başardılar. Hem de bir sürü. Hikâyeleri ayrıca Milan'dan da çıkıyor.

Frédéric Rébéna

19 Şubat 1965'te doğan çizer Güzel Sanatlar Akademisi'nden mezun olduktan sonra çizgi romana yöneldi. Özellikle gazeteler, yayınevleri ve reklam ajansları için resimleme çalışmaları yapıyor. Ayrıca CD kapakları da hazırlıyor. Resimlediği kitaplar Fransa'da birçok yayınevi tarafından yayınlandı.

